

gjeringen, at den er for ivrig efter at fremme sine Embedsmænds og Bestillingsmænds pekuniære Interesser, eller forhøje deres Lønninger; men her fremstætter man den Mistanke mod Kultusministeren, at man ved at vedtage denne Bevilling ikke har nogen Garanti for, at Skolelærerne ville faae Noget. Man stiller sig altsaa her paa et aldeles modsat Standpunkt af det, der er det almindelige. Men dersom Lærerne intet faae, saa risikerer man jo heller ikke Noget ved at give Bevillingen; thi hvad de ikke faae, kommer ikke ud af Kassen. Dersom Flertallet altsaa er bange for, at Skolelærerne ikke skulle faae Noget, saa kunne de dog ikke risikere Noget ved at bevilge Beløbet (Ordføreren: Saa risikerer man heller ikke Noget ved at forkaste det). Naar det ærede Medlem siger, at vi heller ikke risikere Noget ved at forkaste det, saa har han pludselig ændret Standpunkt fra det, han pleier at indtage overfor Regjeringen, hvor han forudsætter, at Regjeringen i alle Lønningspørgsmaal kun har det ensidige Formaal at skaffe sine Embeds- og Bestillingsmænd saa store Lønninger som mulig. Dette ere vi vante til at høre fremsætte fra Flertallets Side med en saa stor Skarphed og Bestemthed, at det næsten gjøres til en Forbrydelse af Regjeringen. Der forekommer mig derfor heller ikke at være noget Hold i Flertallets Indvendinger i denne Henseende. Naar det ærede Flertal vilde huske paa, at det mere er Landets Interesse end vor Værdighed, vi sidde her for at vaage over, saa tror jeg, at de Indvendinger, der her ere ansøgte, tabe deres Betydning. Vil man unde Landets Lærere det Tilskud, de trænge haardt til, saa er det af meget underordnet Betydning, om de faae det i den ene eller i den anden Skikkelse, og alle de Indvendinger, der ere gjorte mod Ministerens Fordeling, veie efter min Overbevisning overmaade lidet overfor Hensynet til de billige Krav, Lærerne kunne gjøre. Derfor mener jeg, at naar man vil holde sig til det, som er Sovebøssagen her, have de Indvendinger, der ere gjorte fra Flertallets Side imod de to Poster, som Landsstinget har sat ind i Finantsloven, kun lidet at betyde.

Værensen: Jeg vil med den ærede Formands Tilladelse oplæse en Del af de Udtalelser, der saaldt fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein-Ledreborg), som bevidne, at jeg ikke har misforstaaet ham. „Derimod tror jeg sikker“, siger det ærede Medlem, „at den kunde og vilde gaa igjennem, hvis den høitærede Minister valgte en anden Udvæi; men vil han ikke det, forandrer det ikke min Stilling til Sagen, thi jeg for mit Vedkommende er bunden ved, hvad jeg har sagt og ved min Overbevisning. Jeg stemmer for disse Kanoner, thi jeg anser det for rigtigt; men jeg ser ikke rettere, end at Ministeren, ved ikke at gaa den anden Vei, lægger Ansvar for, at denne Bevilling ikke bliver givne,

over paa Regjeringen, og tager det bort fra Thinget.“ I dette sit andet Foredrag erklærer det ærede Medlem bestemt, at han føler sig bunden ved sin Afstemning og vil følge sin Overbevisning, men det er dette, som det ærede Medlem ikke gjør idag.

N. Andersen: Der var en stor Sandhed i det, som den ærede Ordfører for Finantsudvalgets Flertal udtalte, og det er den, at der er mange flere end Skolelærerne, der lide under vor Bidsksomhed her. Deri har den ærede Ordfører utvilsomt fuldstændig Ret, thi man kan uden Overdrivelse sige, at hele Samfundet lider under den Bidsksomhed, der her udfoldes (Hør). Men hvorledes der ærede Ordfører saa kunde falde paa at sammenligne Skolelærernes Stilling med disse hæderlige Arbeideres Stilling, som under visse Omstændigheder kunde blive nødt til at ty til det offentlige Fattigvæsen, det forstod jeg egenlig ikke. Det synes jeg næsten var Synd for Skolelærernes Stilh. Skolelærerne her i Landet, i det Mindste en stor Del af dem, se i dette Øieblik med Frygt, med Lidd og Haab hen til denne Forsamling. Det synes ikke, at Flertallet her er tilbøieligt til at opfylde deres Haab, men vil man ikke det, skulde man i det Mindste forskaane dem for at stille dem i Klasse med dem, som maa ty til det offentlige Fattigvæsen, men det er det, den ærede Ordfører har gjort. Jeg vil dernæst tillade mig at henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein-Ledreborg); men jeg vil forudsætte den Bemærkning, at det Tidspunkt er forbi, da jeg for min Del kan undre mig noget over det, som det ærede Medlem foretager sig her. Imidlertid vil jeg dog sige, at jeg ikke forstod en Smule af det ærede Medlems Argumentation. Det ærede Medlem anede over, at Thingets Flertal ikke havde sat sig tilstrækkeligt ind i Spørgsmaalet om at bevilge de omtalte Kanoner eller ikke bevilge dem, og saa troede det ærede Medlem, at, dersom den høitærede Krigsminister var kommen med Forslag om at faae disse Kanoner bevilgede ved en særlig Lov, vilde det være sket. Men vil da Thingets Flertal derved blive bedre oplyst om Sagen, end det nu er sket. Det forekommer mig affkurat at være Et og det Samme. Det er mig heller ikke muligt at begribe, hvorledes det ærede Medlem eller Nogen, som erkjender, at det er rigtigt, at det er nødvendigt for vort Land at anskaffe saadanne Baaben som dem, hvorom der her er Tale, kan sætte Hensynet til de formelle Spørgsmaal, hvorom her er Tale, over Hensynet til at faae disse Baaben saa hastigt som muligt, men der er endnu en Ting, som er mere beynlig end nogen anden, og det er den, at de Herrer kunne foretrække at ville give en Pengebevilling udenfor Finantsloven, thi det er dog det, der fra Flertallets Side altid har været holdt stærkest paa